

100 anys de Centre Parroquial

Bressol d'entitats
(1924-2024)

Sílvia Boquer Pubill
Lluís Milà Raurell
Josep Miret Mestre

Fotografia portada: Façana principal del Centre Parroquial (Arxiu del Centre Parroquial)

La nostra intenció al fer aquesta separata és la d'exposar els fets més rellevants esdevinguts al Centre Parroquial durant aquests 100 anys. Uns canvis que no només afecten l'edifici, sinó també les activitats que s'hi duen a terme i les entitats i les persones que les fan possibles. Un reflex de la importància de l'església dins la vida cultural, dels canvis de la societat, de Ribes i de la importància del teixit associatiu a la vida d'un poble.

ELS PRECEDENTS: CENTRE CATÒLIC, ATENEU DE RIBES

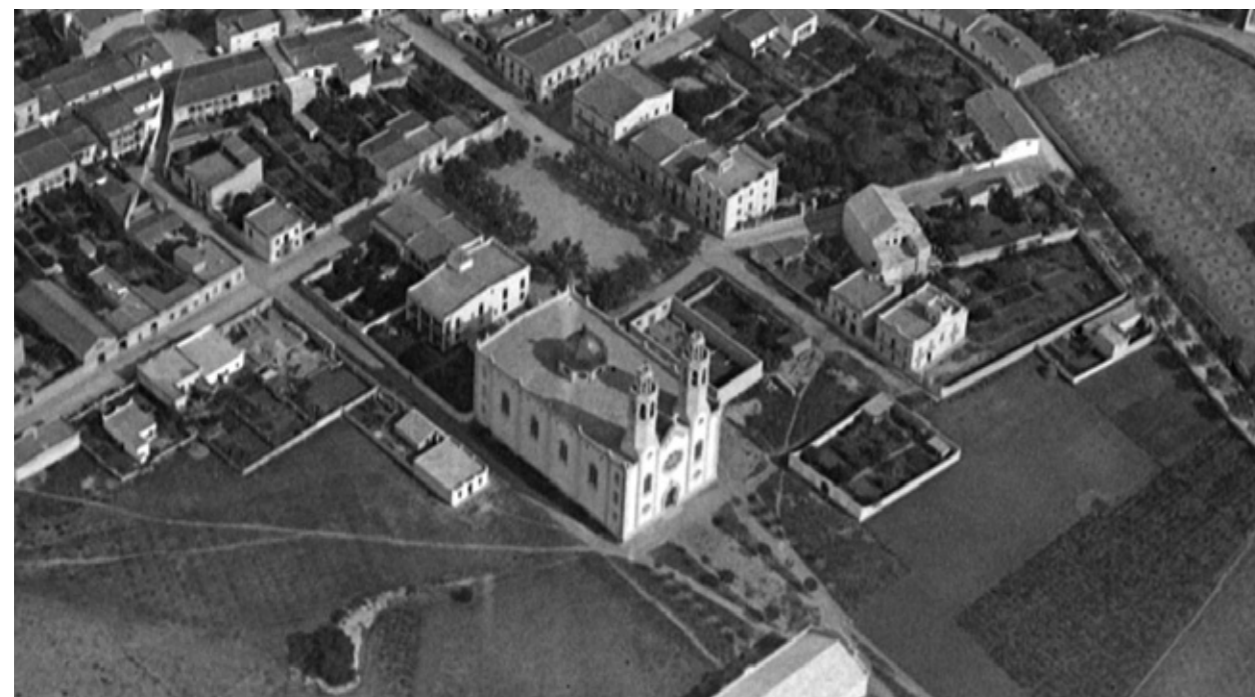
Ja a finals del segle XIX es mostra interès per crear un centre associat a la parròquia. El diumenge 7 de juliol de 1895 el farmacèutic Josep Bertran i Miret escriu al dietari: "Una partida de los estudiantes que se hallan aquí de vacaciones celebran hoy una reunión con los vicarios con objeto de ver de fundar en este pueblo un Centro Católico".

L'Ateneu de Ribes s'inaugura l'11 de febrer de 1917. Estava situat al carrer de Sant Pere núm. 2, avui plaça de la Vila. Tenia diverses seccions, com l'excursionista i l'esportiva i disposava de biblioteca, col·lecció de minerals i fòssils i herbari. S'hi feien conferències setmanals, exposicions de dibuix i pintura, estudis de gramàtica catalana i francesa, música, geometria, aritmètica i dibuix.

L'Ateneu va ser clausurat l'any 1923 amb la dictadura de Primo de Rivera. Pere Miret Cerdà escriu en el seu dietari: "Ha sigut clausurat l'Ateneu per disposició del Governador militar en funcions de Governador civil... Quasi tots els Centres nacionalistes o catalanistes han estat clausurats o dissolts". Poc després de tancar, alguns socis s'integraran al Centre Parroquial.

Fotografia aèria de Ribes vers l'any 1921. A l'ampliació es veuen les parets del Centre Parroquial en construcció. (Foto: Ramon Claret i Artigues. Fons Bert i Claret. Arxiu Nacional de Catalunya)

ELS INICIS DEL CENTRE PARROQUIAL (1924-1939)

Els inicis del Centre Parroquial els devem a la iniciativa de mossèn Pere Claver Soler i Valls rector de la parròquia. Una de les seves preocupacions era la mainada, per això volia que la parròquia disposés d'un local on la canalla i el jovent es pogués reunir i fer activitats.

Les obres comencen gràcies a les 1.905 pessetes recollides en una tómbola i les 7.600 d'una subscripció. "Els diners recollits en la tómbola serviran per començar el local que pensem fer, ajudant Déu, perquè els petits tinguin un lloc on recrear-se e instruir-se a la vegada", escriu. Temps més tard, llegim a L'Eco de Sitges: "Las obras del Centro Parroquial, que se levanta en la Plaza Marcer, se hallan muy adelantadas. Es un edificio para la niñez que se construye con donativos de los amantes de tan benemérita institución."

L'edifici del Centre Parroquial es beneí el 28 de setembre de 1924 amb una gran festa on també es presentà la Congregació Mariana. A les dotze del migdia s'obrien les portes amb una conferència sobre el bon parlar, amb l'assistència de l'arxiprest, l'alcalde, el jutge, el comandant militar, el rector i els presidents de les Congregacions Marianes d'Igualada i de Ribes. A les quatre de la tarda es celebrà la cerimònia de la consagració a la parròquia. Després els congregants d'Igualada interpretaren "El retorn de l'hereuet" i els de Ribes, el sàinet "La cua del diable". En els entreactes el cor parroquial cantà cançons tradicionals.

La Congregació Mariana i les Filles de Maria (1924-1932)

En el període de 1924 a 1932 utilitzaren l'edifici del Centre Parroquial la Congregació Mariana i les Filles de Maria. Les dues associacions tenien devoció a la Verge Maria però una era de nois i l'altra de noies... Eren uns temps amb una separació estricta de gèneres, sobretot a l'Església.

La Congregació Mariana va arribar a tenir més de 80 membres que pagaven una quota de 5 cèntims al mes, estatuts i una junta directiva. La primera, formada per Anton Monterde (president), Josep Tuset (vicepresident), Antoni Bosch i Francisco Vidal (vocals), Anton Rossell (tresorer) i Josep Maria Torrents (secretari).

La Congregació Mariana i les Filles de Maria van organitzar nombroses Vetllades Literàries Musicals per la Puríssima i conferències. Entre els conferenciats, mossèn Ramon Santandreu, Enric

Entrada d'una processó per la porta lateral de l'església abans de la construcció del Centre Parroquial, vers 1915. (AMSPR. Fons d'imatges. Autor desconegut)

Bayon, Joan Tusquets, Josep Maria Capdevila, Jaume Raven-tós, Joan Llongueres... Alguns dels temes tractats van ser les missions, la bona parla, els cants de la Passió i la cançó popular. Tenien una secció de rítmica infantil on ensenyaven cançons tradicionals catalanes i una secció artística, que interpretava obres de teatre com "Els grans homes de Tothomric" (els nois, Tots Sants de 1924), els pastorets "La Rosa de Jericó" (noies, Nadal de 1925) i la sarsuela "La molinera del molí bonic" (noies, Sant Josep de 1929).

També assajaven al Centre Parroquial la coral de la Parròquia i les caramelles (nois). Al 1927 es formà l'Esbart Ribetà de Dansai-res compost per unes nou parelles.

El Centre Social i la Federació de Joves Cristians (1932-1936)

L'any 1932, començada la Segona República espanyola, el Centre Parroquial aprova uns nous estatuts i passa a anomenar-se Centre Social, més d'acord amb l'estat, que es manifesta laic. És la seu de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (FJCC o Fejoc), un moviment que neix aleshores. Segons l'Eco de Sitges: *"Esta entidad [Centre Social] se halla instalada en la sala teatro donde funcionaba el Centro Parroquial, proponiéndose levantar en la misma un piso con salones para café, biblioteca, etc."*. Les obres, inaugurades el setembre de 1932, donen l'aspecte característic de la façana del Centre Parroquial, d'estil noucentista.

Caramelles del Centre Social cap a 1935.
(AMSPR. Fons d'imatges. Autor desconegut)

L'1 de maig de 1933 es forma un primer grup de la Federació amb divuit membres, que escullen una junta amb Lluís Gómez (president), Antoni Maria Monterde (secretari), Ricard Cuadras (tresorer) i Pere Garriga i Joan Torrents (vocals).

El fet que al Centre Social es trobessin joves amb inquietuds diferents fomentà la diversitat d'activitats: la de biblioteca, coral, caramelles, esbart dansaire, sardanes, teatre, futbol, bàsquet, escacs, ping-pong... i que també s'organitzessin conferències a la sala de dalt, com la del Dr. Cristòfol Cuadras sobre història de Ribes o la d'Isidre Campllonch "Contractes de parceria a base de proporcionalitat". El grup de teatre constava de grup de nois i de noies que feien obres diferents i assajaven tres o quatre obres l'any. Entre 1935 i 1936, els nois representen "El rei que no reia", "La princesa està malalta" o "Lluita de cors" i les noies el Nadal de 1935 "Els pastorets a Betlem" de Jordi Canigó. A vegades també venien grups de teatre de Barcelona o rodalies, com l'Elenc Teatral Sant Genís amb l'obra "El Divino impaciente" de José María Pemán.

Al 1934 s'estrena la sala com a cinema. Es projecten pel·lícules del cine mut com "Quo vadis" (versió de 1935) o "La Bíblia a trets" (subtitulada en català) i reportatges de temàtica diversa "El zeppelin perdido", "La mujer lleva los pantalones", "Cuatro de infantería"... El 10 d'abril de 1936 s'estrena la primera pel·lícula sonora "Al llegar la primavera" seguida d'altres com "Todo por el amor", "Gólgota" i el diumenge de Pasqua "El fantasma de la Opera" de Lon Chaney. El musical "Vuelan mis canciones", per la Festa Major de Sant Pere, es pot veure just abans de l'inici de la guerra civil.

Confiscació pel POUM i l'exèrcit republicà (Guerra Civil, 1936-1939)

Segons comenta Pere Carbonell i Grau al seu dietari "Era per allà dimarts o dimecres [21 o 22 de juliol de 1936] que en virtut d'una ordre del Comité Revolucionari de Catalunya foren incautats tots els locals de dreta i centre de tot Catalunya així com també totes les cases dels religiosos i les impremtes i periòdics de dreta i de centre... els esquerrans s'incautaren del FOMENT, UNIÓ AGRÀRIA I CENTRE SOCIAL. Fins ara encara no hi ha hagut desperfectes i solament s'han limitat a apurar els licors".

Durant la guerra civil, el Centre Social és requisat primer pel Partit Obrer d'Unificació Marxista (malauradament, dos dies després alguns dels seus membres cremen els llibres de la biblioteca) i després per Esquerra Republicana de Catalunya (ERC). Finalment, a partir de juliol de 1938, és confiscat pel Vè Cos de l'Exèrcit Republicà comandat pel tinent coronel Enrique Líster, que hi instal·la la impremta on s'edita una revista pels soldats. Durant el temps que hi va ser el POUM, aquest partit va fer diversos actes, com un homenatge a Isidre Camps i Joan Giralt, morts al front d'Aragó, o un míting amb Martí Rabascall, Gelada i Francesc Olivé. També van posar a la façana un gran cartell amb la imatge de Buenaventura Durruti, en homenatge a l'anarquista mort en la defensa de Madrid el novembre de 1936. El 22 de gener de 1939 l'exèrcit nacional ocupa Ribes. Poques hores abans els soldats republicans incendien l'edifici per evitar que la impremta i la documentació acabi en mans de l'enemic.

LA REPRESA DESPRÉS DE LA GUERRA (1943-1948)

A la postguerra hi ha molt poca activitat al Centre Parroquial. La sala de teatre, amb el pati de butaques i l'escenari, estava cremada i la teulada enfonsada. Només es mantenia dret el vestibul d'entrada i el primer pis, amb la sala de dalt i la terrassa, que van resistir l'embat de l'incendi. A partir de 1948 veiem intents de refer la sala de teatre i de crear un espai a l'aire lliure per la projecció de pel·lícules. Tot queda en propostes per problemes econòmics, el que no sorprèn si tenim en compte la pobresa del moment. L'arquitecte municipal, Manel Puig, fa el projecte. Ens consta que es van realitzar al vestibul alguns actes de petit format i amb poc aforament, com obres de teatre i projeccions de pel·lícules en pantalla petita.

Postal de la plaça Marcer cap a l'any 1947. (Postal Garriga 17. Col·lecció de Marc Riba i Bosch)

Fe, Art i Esplai

El 28 d'abril de 1946 es funda "Fe, Art i Esplai". Segons escriu Amàlia Huete "FAE és una organització apolítica de joves d'esperit que ajunten les seves activitats per perfeccionar-se en el coneixement i la pràctica de la Fe catòlica, col·laboren en els diferents aspectes de l'Art i cerquen l'Esplai en la germanor d'un grup que dona exemple".

El mes de maig es forma la primera junta: Joan Coll (president), Pere Carbonell (secretari), Jaume Gómez (tresorer), Joan Carbonell, Josep Puigbarraca, Joan Giralt, Sadurní Mestre, Sever Roig i Joan Soler (vocals). També són elegits tots els delegats de secció, s'aprova un projecte d'escut, la confecció d'un banderí i la proposta de compondre un himne amb música de Sadurní Mestre i lletra de Jaume Gómez. Arribaran a ser cinquanta socis, segons la seva revista "Alè".

El grup Fe, Art i Esplai organitzarà activitats culturals i esportives a Ribes. Al setembre el "Festival Proconservació de l'Església vella en la diada de sant Miquel", teatre, caramelles i ballades de sardanes amb l'estrena de "Sota el Cel de Ribes" de Pere Carbonell i Grau. A nivell esportiu, curses ciclistes i tir al plat durant la Festa Major.

ELS ANYS 50 I 60

Diverses persones amb qui hem parlat ens han dit que aquests anys gairebé tota l'activitat cultural i de lleure del poble passava pel Centre Parroquial, lloc de trobada del jovent. Tenia tota mena de seccions i s'hi organitzaven activitats diverses: caramelles, obres de teatre, pastorets, esplai, colònies, concursos de pessebres i fotografies... El Casino s'havia fet vell i ja només s'hi feia cinema i algunes obres de teatre.

Inauguració de la pista esportiva l'any 1955. (Arxiu Parroquial).

Equip de bàsquet l'any 1955. Drets: Josep Jacas, Josep Miret i Cuadras, Manel Milà, Josep Puigbarraca, Cristòfol Miret. Agenollat: Mossèn Jordi Carlús. (Col·lecció Carles Miret Cuadras)

La nova pista esportiva

Mica a mica començarà a haver-hi canvis. Amanda Sacristà, vídua de Josep Marcer i jove del benefactor que va pagar l'església, fa donació del terreny que després serà la pista encimentada de darrere del Centre Parroquial, primera de les instal·lacions esportives posada en funcionament després de la guerra. La inauguració és per Sant Pere de 1955, en un acte amb parlaments de les autoritats i amb partits de bàsquet i d'hoquei sobre patins, entre Vilafranca-Retiro i Noia-Vilanova.

A la façana, entre la pista i l'escenari del teatre en ruïnes, s'obren unes finestretes per poder projectar pel·lícules a l'aire lliure, tal com podeu veure a la fotografia de la inauguració.

L'esport que destaca més a la pista els anys seixanta és el futbol sala, amb campionats a nivell local organitzats els diumenges a la sortida d'ofici i equips patrocinats per cases comercials.

Reconstrucció de la sala de teatre

Dos anys després, el rector, mossèn Antoni Coll Netto, demana permís a l'Ajuntament per començar la reconstrucció de la sala de teatre amb un pressupost de 50.500 pessetes. Per Nadal finalitzen les obres de la teulada, es beneeix la sala de butaques i l'escenari i es representa "L'estel de Natzaret" de Ramon Pàmies. Els pastorets esdevindran un clàssic.

Al 1969 s'eliminen les llotges, es fan lavabos nous i una caseta per a la calefacció. S'ha conservat la instància del permís i diversos croquis.

Partit de futbol sala la temporada 1963-1964 (Facebook / Ribes Abans / Carme Albareda)

"L'estel de Natzaret". Pastorets de 1957. (Arxiu del Centre Parroquial)

Les activitats al Centre Parroquial

La remodelació del teatre afavoreix l'activitat de la secció. Es representen, entre altres, "Jo seré el seu gendre" i "Distret... però no tant!", sota la direcció de Manel Milà i Ferrer.

A nivell musical, cal destacar que per Sant Pau de 1967 actua un cantant dels Setze Jutges i poc després, per primer cop a Ribes, Joan Manuel Serrat.

L'any 1959 s'inaugura el cinema en "cinemascope". Es projecten pel·lícules com "Ben-Hur", "Río Bravo", "Con la muerte en los talones" i "Tarzán". El projeccionista és Pere Garriga i Pons i Lluís Albareda fa d'aprenent fins que el primer ho deixa. A l'Arxiu del Centre Parroquial es conserven cartells.

La dictadura franquista prohibeix el català a les escoles i en molts actes públics. Per aquest motiu, el jovent no sap escriure la seva pròpia llengua. L'església serà una de les vies per on entra el català escrit a la societat. En el cas de Ribes, que Mossèn Miquel fos catalanista facilita les classes de Jaume Gómez i Puig.

També a redós de les parròquies la canalla s'organitza en esplais i colònies. Als anys seixanta neixen molts grups d'escoltes i a Ribes l'escoltisme és molt actiu entre 1964 i 1968.

Altres activitats d'aquest moment són els concursos de pessebres i de dibuix escolar, el fi de curs de catecisme, les sardanes...

TEMPS CONVULSOS L'escissió i la formació del GER (1972)

El juliol de 1968 a "La Veu de la Parròquia" surt un escrit que es podria considerar molt progressista per l'època:

"¿El Centre Parroquial ha d'ésser portat pel clero o pels seglars? Aquesta pregunta té una resposta unànime. És cosa dels laics cristians. El clero, doncs, no ha de posar-se en el lloc que no li correspon; hi té només una missió: l'evangelització."

Al mes següent, el grup de joves que dinamitzen l'entitat, en bona part de caire antifrancista i progressista, fan diverses propostes al Consell Parroquial. Entre altres, que l'entitat sigui laica, governada per un sistema democràtic i amb la denominació de "Centre Social", com ja s'havia dit en temps de la República. Donat que les dues parts no arriben a una entesa, en un escrit de l'anomenada "Assemblea Juvenil" del mes de novembre, aquest grup es mostra molt crític amb el rector i el Consell.

La situació farà que amb el temps un grup important d'aquests

Cartell de "Río Bravo" (1959). La sala de cinema es coneix al poble com "Can Pistoles". (Arxiu del Centre Parroquial)

Campament d'escoltes a Olivella. Fent una petita torre. (Arxiu Parroquial).

joves acabin fundant, l'any 1972, una associació anomenada "Societat Recreativa i Cultural de Sant Pere de Ribes" que es coneixerà després com a Grup d'Esplai Ribes (GER). Les vivències de cadascú expliquen que les versions dels implicats no sempre coincideixin.

La creació del Club d'Amics del Centre (1973)

El club d'Amics del Centre (C.A.C.) es forma dins del Centre Parroquial amb organigrama propi, independent del Consell Parroquial i organitzat a través de tres seccions: Esports, Cultura i Esbarjo, i Teatre.

D'entre els esports que es practiquen destaca el bàsquet. Es funda el Club Bàsquet Centre, s'organitzen campionats i es formen equips masculins i femenins. Es diu que la Mare Elvira, de les monges de la Divina Pastora, és qui convenç el mossèn que la pràctica del bàsquet és bo per a les noies. Per això el Bàsquet Centre té un equip femení en uns temps en què molts esports eren considerats exclusius d'homes. Joan Estrada, antic jugador professional en diversos equips, com el RCD Espanyol, és el primer entrenador.

L'any 1975 el Consell Parroquial decideix eliminar l'equip sènior masculí. Encara queden el femení i els escolars, però mica a mica el bàsquet es reorganitza a través de les escoles i del GER. Finalment es fundarà el Bàsquet Ribes l'any 1979, ja a la pista poliesportiva municipal.

La secció de cultura i esbarjo s'encarrega del cinema i d'una petita biblioteca on estroben revistes com "Cavall Fort", "Mecànica Popular", "Mundo Joven", "Or i Flama", "Vèrtex", "Barcelona Deportiva"...

I la secció de teatre segueix representant obres com "Servei d'amic", "Uns esquellots o el casament de la Baldirona" (1973) o "Un pagès de Barcelona" (1974 i 1976) sota la direcció de Joan Milà Bertran.

La primera junta directiva del C.A.C. la formen: Manel Milà i Ferrer (president), Mercè Miret (secretària), Pere Carbonell (vicepresident), Rossend Vivó (econòmiques); Ricard Mesía, Rossend Vivó, Josep Pascual i Manel Quesada (esports); Baldomer Juliachs, Ramon Mitjans, Mercè Camps i Santi Fortuny (cultura i esbarjo); Manel Milà i Ferrer, Pere Carbonell, Josep Gómez, Manel Milà Vidal, Josep A. Giralt (espectacles). A l'Arxiu Parroquial es conserven les actes escrites per Pere Carbonell, del març al juny de 1973.

D'entre el contingut de les actes és interessant la presentació a la primera assemblea general. En ella es dona a entendre que l'origen del CAC és fruit d'un consens entre la gent gran del Centre i el jovent amb iniciativa: "De tots és sabut que en principi un grup de joves amics del Centre [...] van agrupar-se amb el vist-i-plau del Sr. Rector al xopluc de les parets del Centre. [...] d'una manera senzilla es recavà l'ajut d'algunes persones casades per formar part de la junta provisional del Centre i treballar units amb els joves". També trobem el debat sobre com afrontar els nous pressupostos mantenint baixes les quotes familiars i es decideix una campanya per aconseguir 200 col·laboradors. A l'any 1977 ja en són 201: 131 infants, 21 joves i 49 adults.

Hi ha canvis importants l'any 1975. Les projeccions de cinema desapareixen al no resultar rendibles i una junta de joves, amb Josep-Lluís Palacios al capdavant, s'ocupa de la secció de Cultura i Esbarjo. Un any més tard presenten la dimissió al no entendre's amb el rector.

L'escissió i la formació de "Els Xulius" (1980)

A la dècada dels anys 70 cada cop agafa més empenta el grup de joves catalanistes. Els darrers anys el Club d'Amics del Centre, format per una combinació de jovent i de gent gran, es troba amb certes dificultats ja que bona part d'ells entren en conflicte amb el rector. Gairebé tota la junta i la majoria dels seus membres opten per crear una nova societat anomenada "Centre Social Ribetà". Societat que més tard agafarà el nom de "Els Xulius", el mateix que tenia el grup d'esplai parroquial al 1974.

Al Butlletí núm. 1 de L'Esquellot, Centre Social Ribetà, declaren: "Hem format una societat, i la nostra comesa no és de competició, ni de rivalitat, ha d'ésser de complementació de la nostra formació personal". Com hem comentat en relació a l'entitat GER, les vivències de cadascú expliquen que les versions dels implicats no sempre coincideixin.

"Un pagès de Barcelona", representada el 21 d'abril de 1974 i el 28 de març de 1976. (Col·lecció Lluís Milà Ferrer)

Representació d'"Un pagès de Barcelona" l'any 1974. (Col·lecció de can Janet d'en Zidro)

UNA NOVA ETAPA (1982-1996)

Després de la darrera escissió, el Centre Parroquial roman dos anys gairebé sense activitat. L'entitat es reorienta i es crea una nova junta presidida per Francesc Coll que dona a conèixer els seus propòsits en un article publicat al Diari de Vilanova el 23 de desembre de 1983.

L'any 1991 es forma una directiva formada per: Domènec Fonoll (president), Francesc Coll, Francesc Font i Josep Albà (vicepresidents); Sandra Font (secretària), Alfred Simón, Xavier Simón, Rafel Albareda, Antoni Huete, Amador Huete, Silvia López, Jaume Font, Josep Maria Paños i Marta Fonoll (vocals).

Les obres

Tenim notícia l'any 1981 d'un projecte global de reforma de l'edifici que s'havia de fer per fases segons les disponibilitats econòmiques. Al Full Parroquial del 16 al 23 de gener de 1983 es comenta: "La intenció és deixar ben prompte arreglats convenientment, la Sala d'espectacles i la Sala Superior, a més de la façana exterior, que ja li convé des de fa molts anys". A la sala de teatre es reforma el terra de fusta de l'escenari i es millora la il·luminació.

L'obra més important es produeix el 1988, amb un projecte de l'arquitecte Isidre-Josep Gallofré, l'aparellador Manuel Vallès i un pressupost previst de 525.000 pessetes. Es substitueixen les bigues de fusta del sostre de l'escenari i s'aixeca la caixa escènica dos metres i mig per permetre la col·locació de la tramoia de tres guies i poder baixar i pujar els decorats. A posteriori es fan uns nous vestuaris aprofitant els antics que hi havia a la pista, un magatzem i es compren noves butaques.

Les activitats del Centre Parroquial

Al Centre Parroquial continuen les activitats que s'organitzaven fins ara recuperant el teatre, els pastorets, l'esplai i les colònies. Al 1985 comença la I Mostra de Teatre, mostres que s'aniran succeint amb actuacions del grup de l'entitat combinades amb les d'altres poblacions. Algunes obres representades pel grup ribetà són "La núvia portava cua" (1990) i "Especialitat en homes" (1991), que va provocar certa polèmica.

Al primer terç dels anys noranta es representen sarsueles com "Marina", "La alegría de la huerta" o "La canción del olvido" amb companyies vingudes de Barcelona. Ara es poden fer obres de més volada a l'haver aixecat la caixa escènica i tenir uns nous vestuaris.

ELS DARRERS 30 ANYS (1996-2024)

A l'agost de 1996 la junta directiva del Centre Parroquial entra en crisi. Al 1997 se'n constitueix una de nova amb Josep Maria Paños (president), Francesc Font i Rafel Albareda (vicepresidents); Lluís Milà Raurell (secretari), Carme Jacas (tresorera), Maria Teresa Térmens, Josefina Segura i Marta Marfany (vocals).

La junta vol iniciar una nova etapa i organitzar activitats diferents. Les primeres són una Jornada de Portes Obertes per buscar nous socis i una exposició sobre els 75 anys d'existència del Centre Parroquial (comptats des de 1922, al començar les obres de l'edifici). Més tard, amb Montserrat Guardiola de presidenta, el 17 de novembre de 2006 es constitueix l'Associació Centre Parroquial, que continuarà amb l'activitat i la gestió de l'edifici fins a dia d'avui.

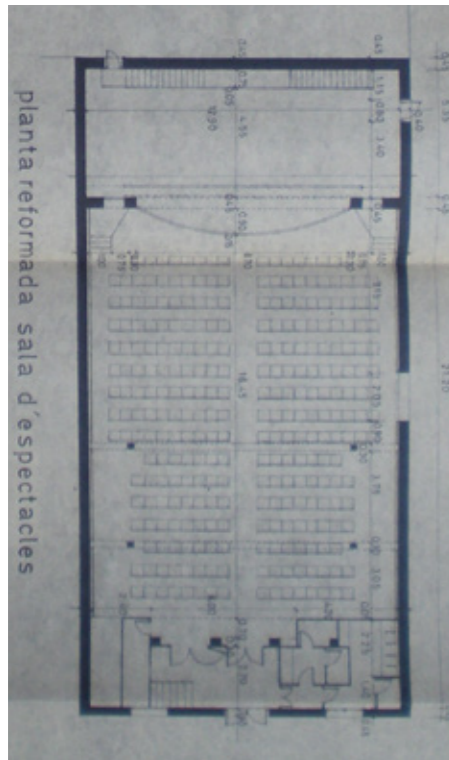
Un conveni urbanístic polèmic

El mal estat de les instal·lacions de l'edifici pel pas dels anys i els canvis i enduriment de la normativa relacionada amb la seguretat dels locals d'espectacles van fer que la junta parroquial es plantejés altres vies per fer front a les despeses. La solució proposada va ser un acord per la requalificació de terrenys amb l'Ajuntament i a través d'una empresa constructora. Acord que consistia en l'enderroc de l'edifici conservant només la façana i la construcció de pisos en tots els terrenys del Centre Parroquial. Els baixos del nou edifici passarien a ser dependències parroquials i hi hauria una nova sala de teatre a la zona de la pista. Els plànols, de l'arquitecte Jaume Miret, estan dipositats a l'Arxiu Municipal.

Aquest projecte va generar força resistència popular. L'arquebisbat i el Consell Pastoral van exposar el seu parer en un document del 6 d'octubre de 2000 però no tota la gent del poble va entendre la seva actitud. Hi va haver polèmica i alguns escrits en contra i la parròquia i el bisbat es van haver de disculpar per no haver-se explicat bé. Sembla que l'arquebisbat es va fer enrere perquè en el document de donació dels terrenys s'especificava que era exclusivament per a ús del Centre Parroquial.

Les reformes dels darrers temps

Al no tirar endavant el projecte d'urbanització, mentre continua com a presidenta Montserrat Guardiola es decideix la reforma de l'edifici històric, amb recursos propis i subvencions de l'administració.

Plànol de les reformes de la sala de teatre, 1988.
(AMSPR, 6.7.1 Llicències d'obres 1988).

Es comença per l'entrada duplicant els metres quadrats del vestíbul i construint uns nous lavabos, dins d'un projecte inicial dels arquitectes Albert Larriba i Javier Herranz. Posteriorment s'amplia el prosceni de l'escenari, s'instal·len els conductes de la futura climatització de la sala de teatre i una passarel·la de llums, a més de condicionar una nova zona tècnica, ampliar l'edifici dels vestuaris i del magatzem i construir un escenari a l'antiga pista.

Continuen les obres amb Lluís Milà Raurell de president des del 2014. Es finalitza la nova instal·lació elèctrica i el sistema contra incendis i d'evacuació de l'edifici. A la sala de teatre, la instal·lació d'un fals sostre, la posada en marxa de la climatització i l'adquisició de noves butaques. També la construcció d'un edifici annex com a nou magatzem i lavabos pel Pati (antiga pista).

La substitució de les butaques l'any 2019 s'inicia amb la campanya "Apadrina una butaca" que ajudarà a sufragar una part del cost. En cada seient apadrinat es posa una placa amb un text a escollir per part de cada padrí o padrina.

Les activitats al Centre Parroquial

En aquests anys l'activitat s'ha incrementat. Continuen les Mostres de Teatre fins al 2017, es potencia la secció amb Joan Rosquellas de director i es representen més de 30 obres: "Catalans a la Romana" del mateix Joan Rosquellas, "El Cafè de la Marina" de Josep M. de Sagarra, "Embolics a l'ambaixada" de Woody Allen...

Representació de "Catalans a la Romana" l'any 2013. Obra escrita i dirigida per Joan Rosquellas.
(Blog de Joan Rosquellas)

Tant el grup de teatre com la sala reben el nom "Bell-Lloc".

Comença el grup "Jove Bell-Lloc" format per actors des dels 15 anys. El 2004 es reformula la secció d'esplai i es crea l'anomenat "Esplai de teatre Xiroi" on l'activitat s'enfoca sobretot cap a les arts escèniques. La sala de dalt rep el nom "Xiroi". També es representa La Passió de Ribes entre 1996 i 2003, inicialment dirigida per Francesc Font i més cap al final per Joan Rosquellas, amb un text propi. Cal destacar que continuen els Pastorets de Ribes després de 42 anys ininterromputs.

A nivell musical, la Coral Levaré, projecte de Meritxell Tarragó, passa a ser una secció de l'entitat el 2016. Al 2019 s'inicien les temporades de clàssica de la secció Lírica Ribes de la mà d'Andreu Miret. Rotllana Ribetana amb el seu Aplec de sardanes agafa el relleu el 2018 del Grup Sardanista el Tamborí.

El 14 de setembre de 2016 es reprenen les projeccions de cinema. Neix "Cinema Ribes", gràcies a l'acord de col·laboració entre la parròquia, l'Associació Centre Parroquial i el Cineclub Sitges. La primera pel·lícula projectada és "El maquinista de la General", pel·lícula muda dels anys 20.

El gruix cultural el completen els 27 anys ininterromputs de Campionat de Truc, els tradicionals concerts d'havaneres i el Carnaval.

Una de les fotografies de l'Àlbum de la Passió.
(Arxiu Parroquial)

Concert de música clàssica amb el quartet de cambra Camerata XXI Ciutat de Reus i el tenor Andreu Miret. Temporada 2021-22
(Arxiu del Centre Parroquial)

Campionat de truc al Pati del Centre Parroquial. Juliol de 2024.
(Arxiu del Centre Parroquial)

La separata que us hem presentat només és una part del resultat de la recerca. Les aportacions personals dels vint testimonis que hem entrevistat han permès també l'elaboració d'un muntatge audiovisual. Només la suma dels dos treballs és el que permet arribar a tenir una visió global dels 100 anys del Centre Parroquial i del que ha significat per les ribetanes i els ribetans.

Bibliografia

Dietaris: Josep Bertran i Miret, Pere Miret i Cerdà, Pere Carbonell i Grau.

Diaris i revistes: Full Parroquial (1920, 1924, 1928, 1983), Eco de Sitges (28-11-1920, 5-10-1924), La Veu de Catalunya (20-10-1927), La Vanguardia (12-4-1928, 23-4-1932, 14-11-1936), L'Estel (1934, 1935), Front (8-10-1936, 3-1-1937), La Veu de la Parròquia (juliol 1968), L'Esquellot. Informatiu del Centre (1978-1979), Diari de Vilanova (23-12-1983, 3-2-1984, 12-09-1997, 19-09-1997), L'Hora del Garraf (26-09-1997), La Veu del Centre Parroquial (1989, 1990, 2004), L'Altaveu (8/2005 i 157/2020).

Amàlia Huete: "FAE i la revista Alè", Programa de la Festa Major de Sant Pau, 2004.

Agraïments

Aquest treball no hauria estat possible sense el suport de la Associació Centre Parroquial ni sense les facilitats donades per l'Arxiu del Centre Parroquial, l'Arxiu Parroquial i l'Arxiu Municipal de Sant Pere de Ribes.

Tampoc sense el buidatge de revistes de Salvador Pons, la transcripció de Joan Carbonell del dietari del seu oncle Pere Carbonell i els profitosos comentaris durant la recerca d'Esteve Roig.

Sense oblidar les interessants aportacions de les persones que hem entrevistat: Rafael Albareda, David Cuesta, Domènec Fonoll, Pepita Galán (vídua de Joan Estrada), Xavier Garriga, Joan Giralt, Montserrat Guardiola, Amador Huete, Sílvia López, Anton Milà (Pinzell), Lluís Milà Ferrer, Lluís Milà Raurell, Manel Milà, Mercè Miret, Ramon Mitjans, Josep Maria Paños, Josep Pascual, Joan Rosquellas, M. Àngels Sanz, Maria Vidal.

Per últim, el nostre agraïment a tots els que d'una manera o altra ens heu donat el vostre suport.